

Tilka (priteče vsa zasopljena iz gostilne): Oče! Teta! Benečan Antonio je — grd. Vpričo vseh si upa kaj takega. Sram me je. (Si zakrije obraz.)

(V gostilni hrup.)

Robar: Kaj je? Kaj se godi?

Blaž: Kar ste Robarji skuhali.

Gabriele (priteče mimo).

Robar: Kam bežiš?

Gabriele: Naj jih Antoniju kar samemu nalože. Sem mu pravil, naj rajši pije vino, kakor pa da tišči za ženskami. (Zbeži.)

Andrej (kriči): Ven! — Ven! — Prasec beneški. (Brcne Antonija čez prag gostilne, da se opoteče. Antonio hitro vstane in prihuljeno zbeži.)

Andrej: Zgini, da te ne vidim več. Če ne, te zadavim kakor mačka.

Tilka: Duši me. (Si strga zlato verižico z vratu in jo vrže proč.)

Mina: Tilka, kaj počneš?

Tilka (si puli prstan z roke): Peče — Peče — Prstan žge. (Vrže še prstan proč.)

Robar: Tilka. Imej pamet!

Tilka (grebe po laseh): Roža mogota mi gori v laseh.

Neža (pristopi k Tilki in jo skuša pomiriti): Tilka. Nikar!

Tilka: Proč! Ti si bela rojenica. Ne pogubi me!

Neža: O, Bog!

(Zabliska se in zagrmí. Vse hkrati.)

Blaž: Bog in sveti križ božji.

(Vsi se preplašeno pokrižajo.)

Neža: Triglav! Prizanesi Klemenu.

Zastor.

Vinko Žitnik

Pomlad

I

Hej, pomlad k nam spet prihaja!
Zrak je južen, sneg se taja.
Dan narašča, noč upada.
Breg je rahlo zelen v lice.
Glej, in kmet že spet naklada
plug in brano na kolnice!

Vse v carongeljcih so leske.
Teloh je nastlal soteske.
Dan vse dlje pri nas poseda.
Kos na glog pripenja gnezdo.
Kdo, ki vse to s srcem gleda,
rojen ni pod srečno zvezdo?

Kdor je pròst, hej, v gòzd po
   zvončke!
 V polju gléj krog méj citrončke!
 Sap široki slap obliva
 tlà, drevesa in domove...
 Sonce, sonce spet izziva
 vèn med bilke in cvetove!

Dan že kaže zlato grivo...
 Hlapec vozi gnoj na njivo.
 Šipek v seči rdi, v belino
 čipkasto se glog ogrinja.
 Kmetje orjejo ledino.
 Slast spočetja prst prešinja.

Škorci so se k nam vrnili.
 Popki hrušk se razpustili.
 Deklica si prečko dela.
 Ob potoku poje lutnja...
 Vame, ah, pa še vsa bela
 tiho zre ljubezni slutnja!

Dan je zlate perutnice
 že povetil. S polj kolnice,
 kmetje vračajo se z žulji.
 Sence vhode zagnile
 so čebelicam pred ulji —
 v meni stenj srca privile...

Zrnje vzpélo je bodice.
 Trnje je vse bélo v lice.
 Glej, ravní, obronki, jarki
 so čez noč ozeleneli!
 Ej, še v meni srčni žarki
 rdeče popke so spočeli!

Popki, rosa, luč, blestenje...
 V meni krili koprnjenje!
 Tla pregrinja trava sočna.
 In nebo je tak brezmejno!
 O da si še ti navzočna!
 Ali pa srcé ne žejno.

Vidim te v nebá sinjini,
 v žarkih — v zlati njih tkanini,
 v zvončkih — v njih belini
   krhki,
 v brezi, ki že spet je mlajša,
 v breskvi nežno rdeči, brhki.
 Toda ti si lepša, slajša!

Mesečine prah srebrni
 pada na noči mah črni.
 Kakor tvoje roke čiste
 k meni žarek se je sprožil:
 Belo luč ko lilij liste
 mi na zglavje je položil...

Ah, te mlade bilke, veje!
 V polju brazde, kmet, ki seje.
 V soncu sočnih stebelc klitje.
 Jug, ki ziblje jih ljubeče...
 Sred vsegà pa tvoje bitje —
 kot zrcalo moje sreče!

II

Bog vas sprimi, ptički moji!
 Hej, vi, gozdi in prisoji,
 in ti, žarko sonce božje —
 spet smo skupaj kakor bratje!
 Vi bodite moji svatje,
 da se z ljubo združim ožje!

Vsa si v meni: tvoja vedra,
 brhka lica, nežna nedra,
 ustne in oči kot rosa...
 Draga, vem, da njih omame
 še deviške čuvaš zame.
 Naj jih straži ščit ponosa!

Ljuba, glej: nebá sinjina
 je brez mej! In tá dolina
 vsa je v cvetju kot nevesta.
 Ti sred njé z menoj v ljubezni
 cvetje vse željé pogrezní!
 Bodi mi kot zemlja zvesta.

Jara zrna so vzkalila.
 Ozimina se zgostila.
 V vas z goríc dišijo trsi.
 Ko dve vzcveli beli roži
 zdaj so tvoje mlade prsi.
 Čuj, po njih se meni toži!

Listje prvo senco daje.
 Mlade bilke veter maje.
 V polju se klasijo žita.
 V soncu se raván razgrinja.
 In ti, s soncem vsa oblita,
 greš med žiti kot boginja...

Glej metulje in cvetlice,
 ki dajó, vse srečne v lice,
 ustnice jim sladke svoje!

O, zakaj greniš mi srečo?
 Naj poljubim ustne tvoje
 kot metulj rdeč rožo rdečo!

Vigred spét je v našem kraju
 Mlado cvetje je krog naju.
 Zrak preliva se dišeče.
 Ti, vsa rožna, polna zdravja,
 dihaš vonj ljubezni, sreče.
 Jaz žarim od zmagoslavja!

V srcu nama ognji čisti
 plamené ko zlati listi.
 Luč, toplota druží naju,
 spaja duši v bitje eno.
 V maju najinem ko v rajú
 vse je čisto, posvečeno.

Hej, morjá daljave širne
 in gorá pečine mirne
 s silnimi vrhunci, brezni:
 širša, globlja, višja — večna
 kakor Bog je moč ljubezni!
 Vriskaj, poj mi, duša srečna!

Čiste deklice na pragih
 v mraku koprné po dragih.
 Njih smehljaji in pogledi
 se pletó kot mreže zlate.
 Draga, jaz pa tudi sredi
 njih gorim le zate, zate!

Pa so grički spet zeleni!
 Ptiček se pri ptički ženi.
 In metulj k samički krili,
 da bo z njo med srkal v loki.
 Tudi vame želja sili,
 ljuba, da bi šla k poroki!